

ledet fra Byerne ud paa Landet. Jeg siger det ogsaa til Ros for de paagældende Arbejdere — og for den Sags Skyld ogsaa for de paagældende Arbejdsgivere, der har taget imod dem —, at der dog er saa stort et Antal, der har turdet binde an med paa ny at tage fat i Landbrugsarbejdet. Der hører selvfølgelig nogen Taalmodighed baade fra Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side dertil, og det er selvfølgelig, at der er en hel Række Tilfælde, hvor den paagældende Arbejdsgiver har sagt: Nej, jeg kan ikke være tjent med at blive ved at have den Mand, eller hvor Arbejderen har sagt: Jeg kan ikke være tjent med at blive ved at have det Arbejde; og saa skilles de som mer eller mindre gode Venner, men det kan ikke gaa an at lade sig afskrække af saadanne Eksempler. I sin Almindelighed synes jeg, det er gaaet endda over Forventning godt. Det glæder jeg mig over.

Jeg har, da jeg er kommet lidt ind paa Spørgsmaalet om Arbejdsanvisningen, om end kun for Sukkerroernes Vedkommende, villet benytte Lejligheden til at udtale min Glæde over, at det er gaaet saa tilfredsstillende, som det er, og min Anerkendelse af, at der baade hos Arbejderne og hos Arbejdsgiverne har været god Villie til at bære over med de Vanskeligheder, der altid er ved en Begyndelse, navnlig naar man skal søge at flytte Arbejdskraften fra eet Sted til et andet, hvad der jo er den store betydningsfulde Opgave for Arbejdsanvisningen, en Opgave, som jeg er sikker paa, vi nok skal naa videre med.

Jeg skylder maaske at tilføje, at der selvfølgelig ikke alene for Landbrugets Vedkommende, men ogsaa for Industriens Vedkommende stadig er enkelte, som det viser sig, at man vanskeligt kan faa overflyttet. Der har i den senere Tid i mange Fag været for faa Arbejdere, og naar man saa finder en ledig Elektriker, eller hvad det nu maatte være, herovre paa Øerne og vil have ham sendt til Jylland eller omvendt, er der tit Vanskeligheder derved, men det er af den Slags, man maa finde sig i, men ogsaa af den Slags, der viser — netop da det kun er Undtagelser —, at det i al Almindelighed indenfor Arbejderne er forstaaet, at Arbejdsanvisningens Opgave er at sørge for, at de paagældende kommer derhen, hvor der er Arbejde at faa.

Jacob Christensen: Alle Talere, som har haft Ordet under Finanslovdebatten, har omtalt Dyrtiden og de Foranstaltninger, som har været trufne for at forebygge dens Følger, og Foranstaltninger, som man

kunde ønske gennemført for yderligere at imødegaa den. Ogsaa den sidste ærede Taler (Jensen-Sønderup) var inde paa dette Spørgsmaal, og det kan være, jeg senere faar Lejlighed til at omtale en enkelt af hans Udtalelser. Men jeg vil i øvrigt sige, at det er ganske naturligt og rimeligt, at man herfra taler om dette Spørgsmaal; thi det er jo en af Grundpillerne for den politiske Overenskomst, som nylig blev truffet, at man skulde gennemføre en Ordning, der kunde skaffe os politisk Borgfred; men jeg gad vide, hvorledes man skulde kunne faa politisk Borgfred her i Landet, hvis store Dele af Befolkningen sulter og fryser. Derfor maa Bestræbelserne fra Rigsdagens Side netop i Henhold til den politiske Overenskomst, som opnaaedes, og som førte til Ministeriets Supplering, gaa ud paa at hidføre en Ordning, hvorved man modvirker Dyrtidens Følger og gør det muligt, at ingen i dette Land sulter eller fryser i den kommende Vinter. Det er derfor meget rimeligt og frugtbringende at diskutere dette Spørgsmaal her; thi jeg nærer ingen Tvivl om, at den høje Regering vil tage Hensyn til de Ønsker og Henstillinger, som fremkommer under Finanslovbehandlingen. Der kan jo senere ventes fremsat Lovforslag om en Udvidelse af den Dyrtidslovgivning, vi nu har haft i det meste af et Aars Tid, og som foreløbig skal fortsættes indtil den 1. Januar, og forhaabentlig vil det nye Lovforslag gaa betydeligt videre og blive mere omfattende end den Lov, vi har haft at virke med.

Der er to Omraader, hvor man maa tage Opgaven op. For det første maa Staten drage Omsorg for, at de mange Tjenestemænd, som Stater er Arbejdsgiver for, oppebærer en saadan Løn, at de holdes udenfor de værste af Dyrtidens Virkninger og kan leve nogenlunde økonomisk sorgfrit, og dernæst maa man gennem Dyrtidsforanstaltninger, gennem Maksimalpriser, Statstilskud o. s. v., gøre det muligt, at Smaakaarsfolk i det hele kan komme udover Dyrtidens Vanskeligheder. Hvad angaar det første, Statens Stilling som Arbejdsgiver og Hjælper overfor sine lavest lønede Tjenestemænd i denne Dyrtid, vil jeg gerne paapege et Punkt, hvor jeg synes, man har været noget for smaatskaaren. Jo længere Dyrtiden varer, desto nødvendiggere bliver det, at Hjælpen forøges i betydelig Grad, og det gælder baade for private Folk og for Statens Tjenestemænd. I sidste Rigsdagssamling vedtoges det nu at yde Statens Arbejdere Dyrtidshjælp, men under Forudsætning af, at de havde været beskæftigede mindst 200 Dage i Statens Tjeneste. Rent tilsyneladende